

hvor der er begyndt paa en Undersøgelse, hvor Efterforskning finder Sted, er Folk allermest nysgerrige, kan jeg gerne sige, saa kræver de allermest af Pressen. Nu er der en Del af Pressen, der søger at imødekomme denne Trang, og ikke tager i Betænkning paa Grundlag af, hvad de hører, at konstruere lidt til og faa lavet noget, der passer til Underholdning om Aftenen, og saa viser det sig bagefter, at det maaske skal dementeres. Naar det er offentlige Forhold, maa man finde sig deri, der er man i Stand til at kontrolere det, men ganske anderledes stiller Sagen sig med Hensyn til, hvad der foregaar i et lukket Retsmøde. Jeg tror, at Pressen, naar man vil tage roligt paa den Sag, er vel tjent med en saadan Bestemmelse, ikke mindst den Presse, som ikke bryder sig om at meddele andet, end hvad der er rigtigt og sandt. Den Presse, der vil medvirke til, at den virkelige Sandhed kommer for Dagen, kan magelig finde en Vej dertil uden at have nødig at gøre Brud paa Regelen om, at Retsmøderne ikke er offentlige. Og det gælder ogsaa paa det andet Stadium, synes jeg, ved Forundersøgelsen. En anden Sag er det, hvor man er kommet saa vidt, at der er rejst Tale. Der er der jo ogsaa bevaret den Regel, at hele Retsforhandlingen skal foregaa for aabne Døre, og det er godt. Men saa længe man endnu staar usikker, skal man være varsom med Offentliggørelse. Man skal være varsom med, naar Mistanke mulig kan være rejst mod een, at gøre den til en Anklage med det samme. Disse Bestemmelser vilde jeg gerne skulde tages under meget alvorlig Overvejelse, thi vi er alle bedst tjente med at faa en saadan Retsplejeordning, som gør det muligt for Retten ved Afgørelsen af de forskellige Sigtelser at arbejde uforstyrret af uvedkommendes Indgriben.

I § 851, som gaar ud paa, at i Tilfælde af, at offentlig Gengivelse af Forhandlinger under Hovedforhandlingen vil kunne have skadelig Indflydelse paa Sagens Oplysning eller Paadømmelse, kan Retten ved Kendelse bestemme, at saadan Gengivelse af Forhandlingerne eller visse Dele af samme ikke maa finde Sted, forinden Dom er afsagt, bevarer Bestemmelserne om Bøder fra 100 til 1,000 Kr., og det synes jeg ogsaa er rigtigt. — Derimod indeholder Lovforslagets § 1017 en Ændring i den vedtagne Lovs § 994, hvor det forbydes i Tale eller Skrift at give vildledende Meddelelser om en Straffesag, der endnu ikke er endelig afgjort eller

bortfaldet, idet dette „vildledende“ er rettet til „bevidst urigtige“. Holder man fast ved Udtrykket „vildledende“ i den vedtagne Lov, som er et mere bestemt og skarpt Udtryk, stiller man dermed det Krav, at ingen i Straffesager maa meddele andet, end hvad der er Sandhed og nøgne Fakta. Jeg mener, at Ordet „vildledende“ er bedre for en Dommer at dømme efter end Ordene „bevidst urigtige“. Tanken er jo den samme, men det er meget vanskeligt at konstatere, at der er givet en bevidst urigtig Meddelelse. Man kan bevise, at noget er urigtigt, men hvordan skal man kunne bevise, at det er bevidst urigtigt? Der er Mennesker, der har en Øvelse i, naar de ikke kan klare sig paa anden Maade, at spille enfoldige eller uvidende, og det synes jeg ikke, man skal sætte en Pris paa. Folk, der ellers gerne vil agere at vide Besked med alt muligt, kan i visse Tilfælde sige: Det er jeg ganske uvidende om, det vidste jeg ikke. Man skal ikke udsætte sig for saadant noget, og derfor mener jeg, man bør fastholde det Udtryk, som staar i den vedtagne Lov.

Vedrørende Supplementslovene har jeg kun nogle faa Bemærkninger at gøre. Forslaget til Lønningslov er fremsat i samme Skikkelse som i forrige Samling, og de Tilføjelser, der er gjorte med Hensyn til Lønnen for Rigsanklageren, Overanklagerne og Medhjælperne, har jeg ikke noget specielt at indvende imod. Det samme gælder Bestemmelsen om at forhøje Dagpengene til Skrivere og Bude fra 4 til 6 Kr., naar de er paa Rejser. Jeg tror ikke, at disse Folk ret godt kan rejse til en anden By, hvor der holdes Ret, indlogere sig og faa Føden for en billigere Betaling end 6 Kr. daglig.

Dette giver mig Anledning til at henstille, om Vidnegodtgørelsen efter § 192 i Lovforslaget om Rettens Pleje, nemlig 1 Kr., hvis Mødet medfører et Tidsspille for Vidnet af under 4 Timer, 2 Kr. for indtil 8 Timer og derefter et Tillæg af 1 Kr. for hver fire Timer, ikke er for ringe. Som Regel vil en Person, der indkaldes som Vidne og er fraværende i 8 Timer, miste sin Dagsfortjeneste. Endvidere skal han foretage en Rejse og maa spise udenfor sit Hjem. Efter mit Skøn er Godtgørelsen sat temmelig lavt. Godtgørelsen for Rejsseudgifter, 10 Øre pr. Kilometer, altsaa 75 Øre pr. gammel Mil, er ogsaa alt for ringe. Kun unge Mennesker, som er raske til Fods, eller Mennesker, der er saa heldige at faa kørende Lejlighed, eller som kan cykle, kan nøjes der-